

- контролююча діяльність – розробка і впровадження політики та процедур, спрямованих на забезпечення реалізації обраного способу реагування на появу ризику;

- інформація та комунікації – визначення, фіксування і передача відповідної інформації у формі та строки, які дозволяють працівникам підприємства ефективно здійснювати їх обов'язки. Ефективна комунікація відбувається і в більш широкому масштабі: вертикально, горизонтально, діагонально, всередину і назовні організації;

- моніторинг - сукупність заходів ризик-менеджменту підприємства контролюється і модифікується по мірі необхідності. Моніторинг здійснюється як на постійній основі, так і у вигляді вибіркового оцінок.

Підсумовуючи вищевикладене, ми можемо зробити висновок, що система ризик-менеджменту організації не є замкнутою і самодостатньою, а виступає невід'ємною складовою сучасних організаційних практик, нерозривно пов'язаних із плануванням, розробкою програм, організацією, вдосконаленням процесів і визначенням бюджетних пріоритетів. Роль управління ризиками для менеджерів полягає не стільки у визначенні чіткого курсу дій, скільки у здатності орієнтуватися у альтернативах і варіантах в більш широкому контексті.

Список використаних джерел:

1. Пономаренко В.С. *Стратегія розвитку підприємства в умовах кризи* / В.С. Пономаренко. – Х.: ІНЖЕК, 2003. – 328 с.
2. Рішняк І. В. *Системний аналіз категорій ризику та невизначеності* / І. Рішняк // *Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Інформаційні системи та мережі: збірник наукових праць.* – 2003 р. №56(1029)– С.263-275

Лілія КУЦИК
науковий керівник
к.е.н., доц. Гуменюк Ю. П.
ІФННІМ ТНЕУ

НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА УКРАЇНИ В ОРГАНІЗАЦІЇ МІЖНАРОДНОГО ТУРИЗМУ

В сучасних глобалізаційних та інтеграційних умовах українська туристична індустрія є невід'ємною складовою міжнародного туристичного бізнесу. Володіючи унікальними та вартісними природними, історичними, культурними ресурсами, які в сукупності становлять національне надбання держави та українського народу, значний рекреаційний потенціал, дедалі більше атракують іноземних туристів. Тому, для розвитку туристичного господарства та дотримання норм концепції «стійкого туризму», національно-культурна спадщина України є актуальним джерелом з високим рівнем економіко-туристичного потенціалу.

Дослідження проблематики визначення української національно-культурної спадщини як туристичного ресурсу займалися О. Бейдик, В. Вечерський, О. Виноградова, О. Жукова, В. Завада, М. Крачило, Ф. Мазур, Т. Каченко та ін..

Метою дослідження є визначення закономірностей та впливу національно-культурної спадщини України на розвиток міжнародного туризму в розрізі економічних інтересів.

Виклад основного матеріалу. Україна посідає одне з провідних місць в Європі за рівнем забезпеченості цінними природними та історико-культурними ресурсами, здатними генерувати значний інтерес у вітчизняних та іноземних туристів. Структуру туристичного пакету держави становлять курортно-пляжні та екскурсійні продукти. Економічно привабливою складовою даних продуктів виступають історико-культурні об'єкти та унікальні природні пам'ятки.

Розвиток сфери туризму і діяльності курортів України в цілому характеризується позитивною динамікою, зростанням кількісних та якісних параметрів в'їзного та внутрішнього туристичного потоку [1, с. 23]. Однак, у зв'язку з останніми подіями в Україні, які спричинили кризу в національній економіці, зменшення припливу туристів та інвестицій, спостерігається тенденція до послаблення ефективності діяльності туристичної індустрії. На міжнародному ринку туристична сфера України відрізняється низькою конкурентоспроможністю, тому українським туроператорам необхідно шукати нових шляхів або удосконалення вже існуючих для інтенсифікації туристичного виробництва. Одним з таких векторів є галузі, що розвивають етноресурсну та історико-культурну орієнтацію.

Ефективне використання наявного етно-історико-культурного потенціалу забезпечується через запровадження комплексного управління туристичними ресурсами, туристичне районування, встановлення системи пріоритетів як за видами туризму, так і територіальних, максимального рівня розвитку туризму в межах, визначених територій через аналіз їх несучої ємності, гранично припустимих навантажень на об'єкти туристичних відвідувань та оцінки впливу туристичної діяльності на навколишнє середовище [2, с. 74]. У даному контексті слід підкреслити необхідність музеєфікації об'єктів історико-культурної спадщини задля збереження історико-культурного середовища, максимального використання їх туристичного потенціалу з мінімальним впливом на нього, підтримка вже існуючих об'єктів є економічно ефективнішою, ніж пошук та розбудова нових. Світовий досвід показує, що музеєфікація об'єктів історико-культурної спадщини проходить у двох напрямках, першим з яких є створення музею, де даний об'єкт виступає як його основа або частина музейного ансамблю. Цей спосіб є економічно рентабельним та технічно малозатратним, він сприяє збереженню об'єкта від руйнації, забезпечує значущість та інформаційну наповненість даної пам'ятки.

Важливим фактором розвитку туристичної індустрії на міжнародному рівні є залучення інвестицій шляхом запровадження інноваційних тур продуктів та участі у міжнародних проектах. Так, одним із інноваційних, перспективних та інвестиційно привабливих міжнародних проектів є спільна

транскордонна номінація «Дерев'яні церкви Карпатського регіону», який створюється з метою внесення найбільш цінних пам'яток дерев'яної сакральної архітектури в Список всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Дана програма, за умови виконання усіх завдань, підвищить рейтинг української туристичної індустрії на міжнародному рівні.

Список використаних джерел:

1. Кулаковська І. М. Етнокультурний потенціал як чинник підвищення екскурсійної привабливості регіону // *Вісник Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв.* – 2010. – № 3. – С. 73–76.

2. Завада В.Т. Архітектурна спадщина України як об'єкт туризму. *Регіональний аспект / Завада В. Т. // Туристично-краєзнавчі дослідження.* – К. : Інститут туризму, – Вип. 1 – Ч. 2. – С. 23–27.

Вікторія АТАМАНЧУК (ТИМКІВ)

науковий керівник
к.е.н., доц. Синиця С.М.
ІФННІМ ТНЕУ

ОСОБЛИВОСТІ МІЖНАРОДНОЇ ПОЛІТИКИ КРАЇН ЄС В СФЕРІ РЕГУЛЮВАННЯ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Протягом останніх десятиліть транснаціональна міграція набула рис глобальної та універсальної проблеми сучасності, яка пов'язана з питаннями внутрішньої та зовнішньої безпеки держав і потребує широкого міжнародного співробітництва щодо регулювання міграційних процесів. Зазначена тенденція зумовлює наукову актуальність проблеми міжнародної політики в сфері регулювання міграційних процесів на універсальному та регіональному рівнях і реалізацію державами ЄС, а також їх адаптація Україною, зобов'язань щодо приведення міграційного законодавства у відповідність відповідно до міжнародних стандартів.

Низкою зарубіжних вчених запропоновано класифікації типів міжнародних мігрантів, з'ясовано специфіку статусу біженців, апатридів та вимушених переселенців (Л.В. Андриченко, К. Бієрвірт, Г.С. Витковська, Г.С. Гудвін-Гілл, П. Вайс, Н. Моул). Окремі нечисленні дослідження присвячені вивченню питань трудової міграції (Н. Барінова, І.І. Лукашук, А.М. Овсюк). Вітчизняними та європейськими дослідниками проаналізовано міграційне право Євросоюзу (Н.А. Шульга, І. Борута, В.Р. Барський, Д.Ф. Холіфілд, А. Круз, М. Вайнер, Л. Томасі, М. Райнер, У. Ральф, Д. Відгрен, А. Даммет, Д. Вайсбротт, Г. Брехманн, Т. Хаммар, В. Корнеліус, П. Мартін). Атрибути політико-правового регулювання міжнародної міграції в Україні та країнах ЄС аналізують у своїх дослідженнях такі вчені, як Л. Арутюнян, О. Леонченко, Е. Лібанова, А. Мухамед, С. Пірожков, І. Прибиткова, С. Сардак, О. Тюрюканова, І. Федуняк, О. Хомра.